

יחידה

הילה להב. יחידה.
שירה. הוצאת הקיבוץ
המאוחד. 2011.

אין בדעתי לאהב את הטבע
העצים אינם ידידי.

מרבי הרגלים אינם מרתקים אותי.
כלום האדמה אוהבת את פרחיה?

כך כתבה בבית הראשון לשיר "אין בדעתי",
ובחרה לסיים בבית הבא:

אני אוהבת אותה שעה שרגלי מתחככות
בה
להלכה אוהבת אני את היותי
אדוני הגומחה.
אני אוצרת אותה לא כדרך שהאדמה
אוצרת את זרעיה.
ואף האדמה אינה אוצרת
כדרך שסבורים הבריות
(עמ' 10)

העולם, הטבע האנושי או החברתי, יכולים
להיות עוינים ומסוכנים בשירתה של הילה.
הדוברת מתכנסת בתוך כוך אישי, אינטימי,
עם אוהבתה וזו שומרת על זו מדעות
פרימיטיביות, אנשים חטטנים ומציאות

מתעתעת. משיריה עולות תחושות של
אי-צדק כלפי הדוברת. החברה האנושית,
הטבע הצומח והדומם ואפילו אלוהים עולים
אל ספת הפסיכולוג. היא משתמשת בהם
כשהיא פונה שוב ושוב אל דמות עלומה,
אהובתה אולי, כאשר היא מסבירה לה את
ההיגיון שמאחורי האבסורד ואת הקבלה
האישית שמאחורי המחסומים החברתיים.
שיריה מלאים סמלים וסיפורים, מצבים
שונים ותמונות חיות, ונוצרים בתוכם שלל
רמזים וסמלים אשר נוגעים לכולנו. בין
הדמויות והתיאורים מעלה הילה להב דיונים
חברתיים ושאלות מהותיות, שאת התשובות
עליהם רק הקורא, עם עצמו, יכול לענות. ■

רון גרא

קמילה

גם אם אין זה נראה,
נובטת בחשאי קמילת הגוף
הפנים מרשמים נימי שנים.
"מי אין לו בית לא יבנהו עוד"
אמר רילקה.

השעונים שותקים
בלילות החשוכים.
הנעורים מפרכסים כדג,
נופלים חלל בחכת הזמן.

נגרים ומחליקים
כמי גשמים במורד ההר.

מקשיב למוסיקת הנפילה,
מתכנס בסירת
כבוית הפנסים,
שוזר ימי ברשת לולאות
שלא יאבד יומי
בצל האינסופי.